

KYLIE SCOTT

Held

Stagedive 6

Vertaald door Marleen Ziemerink



AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Ik had me nog nooit in mijn leven zo moe gevoeld. Het leek alsof ik een miljard uur had moeten reizen voor een fotoshoot van twee dagen. En het had niet bepaald geholpen dat ik winterkleding moest dragen tijdens een van de klassieke hete, natte zomers van New Orleans. Echt waar, ik wilde alleen nog maar gaan liggen en langzaam sterven. Of net zolang slapen als Doornroosje. Wel pas als ik weer in mijn nieuwe appartement zou zijn natuurlijk. Het was fijn om eindelijk een thuis te hebben, nadat ik zoveel jaren alleen maar had rondgezworven.

‘Mevrouw Cooper,’ zei Leonard, de portier slash beveiligger, met een glimlach. De man was groot en sterk en als ik moest raden was hij de vijftig al gepasseerd. Hij was zeker niet iemand met wie je ruzie wilde krijgen. ‘Welkom terug.’

‘Dank je.’

‘Hoe was uw reis?’

‘Goed. Hoe was jouw week?’

‘Prima, mevrouw,’ zei hij. ‘Er ligt een pakketje voor u klaar. Ik pak het even.’

‘Dank je wel, Leonard.’

Hij verdween in een ruimte achter de balie en ik zette mijn Louis Vuitton-tas op de grond. Ooit zou ik het leren om niet te veel mee te nemen. Maar niet in een al te nabije toekomst, vermoedde ik. Ik rolde een paar keer met mijn schouders, maar het hielp niet om de pijn te verlichten.

Het was niet makkelijk geweest om de juiste plek te vinden om me te settelen. Het appartementencomplex lag midden in het Pearl District en was omringd door goede winkels en restau-

rants. Ik vond het fantastisch. New York en Los Angeles lagen misschien meer voor de hand als het ging om mode, maar Portland was mijn thuis. De voordeur was versierd in art-decostijl en de hele lobby was bedekt met glimmende oppervlaktes. Het gebouw had veel van zijn charme van vroeger weten te behouden. De rocksterren maakten het plaatje af. Op de twee bovenste verdiepingen woonden rijzende ster Adam Dillon en de helft van de leden van de wereldberoemde band Stage Dive. Zij waren de reden dat er regelmatig fans voor de deur stonden. Gelukkig was ik niet degene die de aandacht trok. Precies zoals ik het fijn vind: zorg ervoor dat je naast iemand gaat wonen die bekender is dan jij en je zult over het algemeen met rust gelaten worden.

Leonard kwam weer tevoorschijn. Hij had een doos in zijn handen en een frons op zijn gezicht. ‘Er lekt iets.’

‘O, nee.’ Een druppel van iets roods viel op de marmeren vloer. In de doos leek geen fles wijn te passen en het leek me niet waarschijnlijk dat iemand me tomaten had gestuurd. ‘Wat is dit?’

Hij zette de doos op de balie. Zijn vingers waren besmeurd met het goedje. We keken allebei met afschuw naar de rode vloeistof die uit een hoek van het ongeopende pakketje lekte. De metalige geur vulde de ruimte.

‘I-Ik denk dat het bloed is.’ Ik slikte hoorbaar. ‘Leonard, wil je alsjeblieft de politie bellen?’



‘Ik wil geen bodyguard.’

‘Die wens vloog het raam uit toen iemand je een met een mes doorboord koeienhart stuurde.’ Lena Ferris las me de les terwijl ze tegelijkertijd met haar rode acrylnagels haar bril weer omhoogduwde.

Ze had wel een punt. Niet dat ik dat al wilde toegeven. Ik liet mijn hoofd tegen de leuning van de bank vallen. ‘Maar ik vind het fijn om in mijn eentje te zijn. Ik ben nogal gesteld op mijn privacy.’

‘O, alsjeblieft. Dit is gewoon een van de dingen die horen bij het beroep dat je gekozen hebt. Lieverd, vanaf het moment dat je in een kleine zwarte bikini op de cover van een of ander sporttijdschrift verscheen, heb je een deel van je privacy opgegeven,’ antwoordde ze. ‘Het hebben van vijf miljoen volgers op Instagram, van wie een aantal je behoorlijk enge berichten stuurt, betekent simpelweg dat je het maar moet accepteren. Het is jouw veiligheid die hier op het spel staat.’

Lena had weer een punt. Verdomme.

Ik had Lena, fotograaf en vrouw van de leadzanger van Stage Dive, een jaar geleden tijdens een fotoshoot ontmoet. We hadden meteen een klik. Naast het feit dat we allebei brunettes met rondingen waren, deelden we ook hetzelfde aparte gevoel voor humor en wisten we sarcasme wel te waarderen. En aangezien fotoshoots behoorlijk lang en saai konden zijn, was ze een geschenk uit de hemel. Ik had op haar aanraden het appartement gekozen dat ik inmiddels mijn thuis noemde.

‘Je gaat hier niet écht moeilijk over doen, toch?’ vroeg ze, terwijl ze met een kop koffie in haar hand tegenover me ging zitten. ‘Ik heb al genoeg te verduren met grote, beroemde kleuters, ook wel bekend als mijn echtgenoot en tweelingdochters.’

‘Nee,’ verzuchtte ik. ‘Het is gewoon... Jezus, het maakt me kwaad dat iemand zomaar met mijn leven kan klooiën. En ik ben te moe om met je in discussie te gaan, zeker als je gewoon gelijk hebt.’

‘Hoeveel heb je de afgelopen twee dagen geslapen?’

Ik zuchtte. ‘De rechercheur heeft me tot in de vroege uurtjes ondervraagd. Daarna, toen ik eindelijk in mijn appartement was, heb ik alleen maar naar het plafond liggen staren om te bedenken wie er gestoord genoeg is om dit te doen.’

‘Het is waarschijnlijk niet iemand die je kent.’

‘Waarschijnlijk.’

‘Juist omdat ze zo gestoord zijn denken ze dat ze een relatie met je hebben.’

Ik fronste. ‘Ik bedoel, het was een echt hart. Het is zo smerig.’
‘Helemaal mee eens,’ zei ze. ‘Maar goed, ik heb Sam al gebeld en hij stuurt een van zijn mensen naar beneden. Leer er maar mee leven.’

Ik glimlachte half. ‘Weet je, ik waardeer het echt, wat je voor me doet.’

‘Weet ik. Ik zou ook van slag en kwaad en chagrijnig zijn als iemand mij slachtafval had gestuurd.’

‘Vanaf nu ben ik vegetariër, hartelijk bedankt. Snap je ’m? Hartelijk.’

Lena wierp me slechts een blik toe.

‘Slechte grap, ik weet het. Het is fijn dat je vriend zo snel iemand kon regelen.’

‘Sam begrijpt dat er haast bij is. Hij is echt een fijne vent. Hij moet ook wel, als hij het wil volhouden met Martha. Ze is niet bepaald een makkelijke.’ Haar telefoon maakte een geluidje. Nadat ze het berichtje had gelezen, typte ze grijnzend een berichtje terug. ‘Jimmy wil weten wat ik aanheb.’

‘En wat vertel je hem?’

‘Een weinig verhullend rood nachthemdje en een ondeugende glimlach.’

‘Jullie twee zijn zo gelukkig en verliefd,’ verzuchtte ik. Jaloezie was echt verschrikkelijk. ‘Ik ben helemaal klaar met jullie perfecte leventje.’

‘Het spijt me. Niet.’

‘Door jullie mis ik het bijna om een relatie te hebben.’

‘O, ik kan je wel aan iemand koppelen! Ik ken een man...’

‘Nee, dank je.’

‘Flauw. Je verpest ook alles, joh.’

‘Geweldig. Bedankt voor je commentaar.’

Lena snoof en ik glimlachte. Een beetje onschuldig geplaagd voelde zo enorm goed. Toen klopte er iemand op mijn deur. Langzaam sleepte ik me met mijn vette haar en yogabroek naar de deur zodat ik open kon doen. Talloze gemiste uurtjes slaap

en een stalker deden iets met een mens. Wie had dat gedacht? Ik opende de deur en... bleef staan.

‘Mevrouw Cooper?’ vroeg hij met een lage stem.

Ik knipperde.

Hij wachtte.

Zeg iets. ‘Ah, ja. Hallo. Dat ben ik.’

Voor me stond een lange, donkere en belachelijk knappe man. En terwijl ik werd omringd door de brokstukken van mijn leven, leek bij hem zelfs elk haartje op de juiste plek te zitten. Mijn slordige knotje en in spandex gehulde kont konden hier vandaag niet mee omgaan. Wie hij ook was, hij moest nu vertrekken en op een ander moment terugkomen. Als het even kon op een moment dat ik er verpletterend uitzag en alles een beetje op orde had. Of in ieder geval als ik had gedoucht. Deodorant kon nu eenmaal ook niet alles verhullen.

‘Ik ben Ziggy Thayer,’ zei hij. ‘Samuel Rhodes heeft me gestuurd.’

‘Is dat zo?’

‘Ja.’

‘Jij bent mijn bodyguard?’

‘Beveiligers, inderdaad.’

‘Hm.’

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Is er een probleem, mevrouw?’

‘Ik, eh...’

Was er een probleem? Absoluut. Dit was verdomme een ramp. Mijn hersenen weigerden te werken, er was totale kortsluiting in mijn hoofd. Ik wist niet of het kwam door zijn onberispelijke zwarte pak, zijn stoere houding of zijn uitdrukkingloze gezicht. Maar wat het ook was, hij en zijn knappe voorkomen moesten nu verdwijnen. Het was niet zo dat ik het niet gewend was om omringd te zijn met mooie mensen. Het hoort nu eenmaal bij mijn werk. En hij was niet eens bijzonder mooi. Maar toch kon ik niet stoppen met staren.

‘Mae, je doet raar. Laat hem binnen,’ beval Lena me vanaf de

bank. Het was soms echt verschrikkelijk om vrienden te zijn met Lena. En dit was absoluut een van die momenten.

‘Sorry.’ Ik zette een stap opzij en een blos kroop vanuit mijn hals omhoog. ‘Kom alsjeblieft binnen, meneer Thayer.’

‘Ziggy is prima,’ zei hij.

‘O, noem mij dan Mae.’

‘Hij zal je mevrouw Cooper blijven noemen,’ zei Lena. ‘Leg je erbij neer. We hebben allemaal geprobeerd om de formaliteit uit hem te krijgen, maar het is nog niet gelukt. Hè, Ziggy?’

Er kon geen glimlachje of vriendelijk knikje af. Hij bracht de term ‘uitgestreken gezicht’ echt naar een volgend niveau. ‘Nee, mevrouw.’

‘Mariniers,’ zei Lena schouderophalend. ‘Wat doe je eraan?’

Ik sloot de deur achter hem en werd overspoeld door ongemakkelijkheid. Zou deze boom van een kerel me op elk wakker uur van de dag achtervolgen? Nee. Dat ging niet gebeuren. Misschien konden ze iemand anders sturen. Iemand die niet zoveel ruimte innam en naar wie ik ook niet de hele dag zou gaan zitten staren. Dat zou beter werken. Kwijlen in het openbaar was nooit een goed idee en ook nog eens verschrikkelijk voor je lipgloss. Had ik niet al genoeg om mee te dealen? Ik zoog een flinke teug lucht naar binnen.

Halverwege mijn zwelgende zucht lukte het me om in plaats daarvan rustig adem te halen. Want ik kon heus wel mijn zootje bij elkaar rapen en professioneel zijn. Het moest maar. Waarschijnlijk had ik gewoon een beurt nodig. Het was maanden geleden dat De Ex en ik er een punt achter hadden gezet; een hoognodige en gezamenlijke beslissing. Voor mij was het beter om single te zijn, zodat ik op de een of andere manier een balans kon vinden, nu mijn carrière en focus leken te veranderen omdat ik bijna dertig werd. En hij moest blijkbaar single zijn zodat hij met elk maar net meerderjarig meisje dat op zijn pad kwam kon neuken. Vooral degenen die ervan hielden om zichzelf tijdens de seks te filmen en dit op internet te zetten. Dat waren zijn

favorieten. Maar zo is het leven.

Lena stak haar hand op. 'Hoi, Ziggy.'

'Mevrouw Ferris.'

'Mae is gewoon moe en een beetje van slag. Zorg ervoor dat ze een paar uur slaapt en zichzelf opknapt en dan is ze helemaal de oude.'

Hij zei niets. Stond daar gewoon met een blik van steen.

Intussen was ik op zoek naar iets waarmee ik Lena de mond kon snoeren. In ieder geval zolang ze hier nog zou zijn. Tape misschien? Naald en draad leek een beetje extreem, maar ik had het idee nog niet helemaal van tafel geveegd.

Ziggy schraapte zijn keel. 'Mevrouw Cooper, het viel me op dat u nog geen gebruik hebt gemaakt van het nachtslot en het beveiligingssysteem. Daar moeten we het over hebben.'

'O, o,' zei Lena. 'Je krijgt nu al billenkoek. Dat was snel.'

Mijn wangen werden rood.

'Ik kan jullie beter met rust laten.'

'Je gaat weg?' Ik wist niet waar ik meer tegen opzag, in mijn eentje achterblijven met mijn beveiliging of afwachten wat er nog meer uit Lena's mond zou komen. Allebei, waarschijnlijk.

'Jimmy heeft vanavond iets belangrijks voor een goed doel. Ik moet mezelf klaarmaken.' Ze liep naar me toe en drukte een kus op mijn wang. 'Probeer je niet al te veel zorgen te maken, Mae. Alles komt goed. Bel me als je iets nodig hebt, oké?'

Het lukte me om te glimlachen. 'Doe ik, en nogmaals bedankt.'

'Geen probleem. Ik zie je morgen.'

En toen was ze weg.

En liet ze me achter met hem.

'Dus,' zei ik met een aarzelende glimlach. Normale mensen met een functionerend brein waren in dit soort situaties meestal vriendelijk. Misschien zou ik dat ook moeten proberen. 'Zullen we gaan zitten? Wil je wat drinken?'

'Nee, bedankt, mevrouw.'

Daar moest ik echt aan gaan wennen, dat 'gemevrouw' de hele tijd.

Hij nam plaats op de plek waar Lena net had gezeten, op het puntje van de bank. Ongetwijfeld zodat hij ieder moment zou kunnen opspringen, mocht dat nodig zijn. Alles aan hem schreeuwde ‘sterk, knap en indrukwekkend’. Maar hij was waarschijnlijk, diep vanbinnen, echt een lieverd. En ongetwijfeld een gangmaker op elk feestje. In zijn vrije tijd knuffelde hij vast met puppy’s en maakte hij kraanvogels van gekleurd papier. Of misschien ook niet. Ik ging zitten, vouwde mijn voeten onder me en maakte me zo klein mogelijk. Op een bepaalde manier voelde ik me heel kwetsbaar. Niet dat ik bang voor hem was, of zo. Absoluut niet. Maar toch.

Ik duwde mijn schouders naar achteren en ging wat rechter zitten. ‘Dus... waar beginnen we?’